

N:o 219.

Af Herr **A. W. Nilson**: Om förhöjd aflöning, efter vissa års tjenstgöring, för lärarne i sång och musik äfvensom i teckning vid rikets lägre elementarläroverk.

Ehuru det rättvisligen måste erkännas, att elementarläroverken redan åtnjuta så betydande förmåner från Statens sida, att några anspråk på ökad anslag till desamma ej vidare borde ifrågakomma, så tillåter jag mig likväl att hos Riksdagen begära löneförbättring för en klass af elementarläroverkslärare, som hittills varit alltför mycket tillbakasatt och förbisedd. Jag menar de lägre elementarläroverkens s. k. öfningslärare. Då, beträffande desse, framställning till förmån för gymnastiklärarne redan är gjord uti Herr Adlersparres inom denna Kammare väckta motion rörande militärundervisning i skolorna, så kommer mitt förslag endast att afse lärarne i sång och i teckning.

Vid de högre elementarläroverken hafva lärarne i sång och musik en lön af 500 R:dr, som genom femårsförhöjningen kan växa ända till 1,000 R:dr; och utgör dessas tjenstgöring tolf timmar i veckan. Vid femklassiga läroverk är musiklärarens lön 175 R:dr, utan rätt till någon slags löneförhöjning. Hans undervisningsskyldighet är dock minst sex timmar i veckan, och kan stiga till 8 à 9 timmar. Vid treklassiga läroverk är samme lärares lön 125 R:dr. Lärarne i teckning vid de lägre läroverken hafva samma arvode och ungefär samma tjenstgöringsskyldighet som musiklärarne.

Jemföras nu desse öfningslärares löneförmåner med deras yrkesbröders vid de högre elementarläroverken, så visar sig uppenbarligen, att de förre blifvit alltför styfmoderligt behandlade. Då det väl får anses viktigt, att god undervisning i sång och musik samt teckning erhålles icke mindre vid de lägre läroverken än vid de högre, så synes det ock vara billigt, att lärarnes löneförmåner på det ena stället likaväl som på det andra ställas i skälig motsvarighet till skyldigheterna. Den högre betydelse och det allmännare erkännande, sagda läroämnena numera erhållit såsom viktiga momenter i den offentliga skolundervisningen, göra äfven behovet af goda och skickliga lärare oafvisligt. Men skola desse erhållas, så fordras att de

inom kollegium göras lika berättigade med läroverkets öfrige lärare, samt undfå ett arfvode, som står i förhållande till den tjänstgöring, som är dem ålagd.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, tror jag mig hafva fullt fog till följande förslag:

att vid femklassiga elementarläroverk lönen för läraren i sång och musik, äfvensom för läraren i teckning, bestämmes till 250 R:dr för *första* femårsperioden, 375 R:dr för den *andra* och derefter 500 R:dr såsom högsta lönegraden;

att vid treklassiga elementarläroverk bemälda lärares löner bestämmas till 150 R:dr för *första* femårsperioden, 225 R:dr för den *andra* och derefter 300 R:dr såsom högsta lönegraden; samt att för desse lärare rätt till uppflyttning i högre lönegrad bestämmes efter samma grunder, som äro gällande för läroverkskolleger.

Då för närvarande finnas 21 femklassiga och 16 treklassiga elementarläroverk, så skulle följaktligen den af mig nu föreslagna tillökningen i dessa läroverks stat utgöra 3,950 R:dr, hvarvid likväl icke är tagen i beräkning den personela löneförhöjning, hvar till en del lärare efter den föreslagna aflöningsgrunden möjligen skulle vara berättigade. Den jämförelsevis ringa summa, som alltså blefve för nu uppgifna ändamål behöflig, vågar jag hoppas att Riksdagen, med hänsyn till sakens billighet och rättvisa, skall finnas benägen att bevilja.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Wilh. Nilson.

Häruti instämma:
Axel Lundström.

J. O. Leffler.